

РЕШЕНИЕ

№ 28604

гр. София, 15.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 15.07.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **8383** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 и чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на И. А. Т. , роден на г. в С., настанен в СДВНЧ – [населено място], чрез адв. П. Н., АК-Р. с адрес за призоваване [населено място], [улица], с тел. [ЕГН] и мейл адрес [електронна поща], срещу Заповед № 5364з-4623/15.06.2026 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР , с която е продължена наложена административната мярка "принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ".

Жалбоподателят оспорва заповед № 5364з-4623/15.06.2026 г. за продължаване на принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ към дирекция „Миграция" - МВР, издадена от директора на дирекция „Миграция“, с която на основание чл. 44, ал. 8 изр. 3 ЗЧРБ се продължава принудителното настаняване в СДВНЧ на И. А. Т. с 6 месеца, считано от 17.06.2026 г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка /ПАМ/ „Връщане до страна на произход - С." за срок не повече от 6 месеца считано от 17.06.2026 г. С жалбата са отправени оплаквания, че оспореният акт е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и на изискванията на материалноправните разпоредби.

В съдебно заседание чужденецът не се явява лично, а се представлява от упълномощен адвокат – П. Н., който поддържа жалбата и моли съда да отмени оспорения акт.

Ответникът - директорът на дирекция „Миграция“, чрез процесуалния си представител

юрисконсулт Ч. оспорва жалбата като неоснователна, в открито съдебно заседание излага подробни съображения. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Със заповед УРИ № 5392ПАМ -1492/17.12.2025 г. на За Началник на отдел „Миграция“ – СДВР гл. инспектор С. С. на жалбоподателя и на основание чл.44 ал.1 и чл.41 т.4 от ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ –С.. За обезпечаване на изпълнението на тази заповед е издадена и Заповед УРИ № 5392ПАМ -1421/17.12.2025 г. на За Началник на отдел „Миграция“ –СДВР гл. инспектор С. С. на основание чл.44 ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, с която жалбоподателят е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“.

Към административната преписка са приложени предложение за продължаване на срока за принудителното настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци“ към Дирекция „Миграция“ – МВР, заповеди относно компетентността на органа, издал акта и докладни записки.

В хода на административното производство е констатирано, че жалбоподателят е без документ за самоличност и не желае да се завърне доброволно в страната по произход – С..

Издадена е процесната заповед № 5364з-4623/15.06.2026 г. на директора на дирекция "Миграция", с която на основание [чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ](#) е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ на чужденеца с 6 месеца до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, но не по –късно от 17.12.2026 г.

В заповедта е налице позоваване на предложение рег. № 5364р – 14124/15.06.2026 г. на началник отдел „ПНМ“, дирекция „Миграция“, съставляващо мотиви на оспорения административен акт. В заповедта е посочено, че продължаването на настаняването в СДВНЧ се налага поради отказ от съдействие на чужденеца пред компетентните органи, което довело до забавяне на подготовката на документите и връщането на чужденеца, както и с оглед гарантиране на успешното му извеждане. В предложението конкретно е посочено, че е налице опасност от укриване на чужденеца. Жалбоподателят категорично отказва да се завърне в страната по произход. Със същия е проведена беседа на 04.06.2026 г. с цел убеждаването му да съдейства за напускане на територията на страната, но същият не желаел да се завърне в родината си и отказва да съдейства на компетентните органи за установяване на неговата самоличност.

В изготвените и приобщени по делото докладни записки е посочено, че принудителното извеждане на чуждия гражданин е свързано с установяване и потвърждаване на неговата самоличност, както и издаване на временен документ за задгранично пътуване от компетентните органи за това, но такъв не може да му бъде издаден предвид неговия отказ от съдействие за установяване на самоличността му.

В изпълнение на чл. 26 и чл. 34 АПК му е разяснена възможността да се запознае с материалите по административната преписка, да изрази становище, възражение и да представи нови факти и обстоятелства касателно издаването на заповедта за продължаване на настаняването.

Органът е обосновал още, че е налице хипотезата „опасност на лицето да се укрие“, предвидена като основание в чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ при прилагане на мярката за принудително

настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ, а не на друга по-лека административна мярка. Цитира чл. 3, т.7 от Директива 2008/115/ЕО, че „опасност от укриване“ е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. В тази връзка органът е съобразил и разпоредбата на § 1, т. 4в ДР на ЗЧРБ, че опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка, като в конкретния случай опасността от укриване все още била налице. Пречка за изпълнението на наложената принудителна административна мярка по ЗЧРБ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ се явявала липсата на валиден документ за задгранично пътуване и нежеланието на чужденеца да съдейства пред компетентните власти за изготвянето на такъв.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка.

Не са налице по делото доказателства, че жалбоподателят е кандидат за предоставяне на международна закрила към момента или че вече има получена такава.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Обжалването на процесната заповед е в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 44, ал. 8, изр. четвърто вр. чл. 46а, ал. 1 и 2 ЗЧРБ, от лице, за което същият е неблагоприятен поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество - жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по [чл. 168, ал. 1 вр. 146 АПК](#) съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган - директорът на дирекция „Миграция“, съгласно чл. 44, ал. 8 [ЗЧРБ](#), за което с преписката е представена и заповед № 8121К-1498/19.04.2016 г. / л. 13/ на министъра на вътрешните работи.

При издаването на заповедта, са спазени процесуално-правните разпоредби на [АПК](#). Безспорно е по делото, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на [чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ](#), за когото не са представени доказателства за предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут и който няма законово основание, на което да пребивава на територията на страната. С цел да се осигури не само изпълнението на наложената ПАМ „връщане до страна на произход“ по чл. 39, ал.1, т. 2 ЗЧРБ, но и с оглед наличната опасност от укриване и предвид отказа на лицето да съдейства на компетентните органи за прилагането на същата ПАМ, чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ въз основа на заповед за продължаване на принудително настаняване. От приложената по делото преписка и докладна записка с рег. № 5364р-13459/08.06.2026 г. /л.17/ се установява, че с чужденецът е проведена беседа с цел да се завърне доброволно в страната по произход.

На проведената беседа му е разяснено също така, че започва административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, като е уведомен и за възможностите по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. / л.18/. Приложената понастоящем мярка освен това е по изключение при алтернативните предпоставките в чл. 44, ал. 8, изр. трето ЗЧРБ – лицето отказва да съдейства пред компетентните органи.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон. Разпоредбата на [чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ](#) възпроизвежда съдържанието на [член 15, параграф 6 от Директива](#)

[2008/115](#) относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки /Директивата/. И двете разпоредби допускат продължаване на срока на принудителното задържане над първоначално определения, при наличието на една от двете предпоставки: 1./ липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2./ забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Но националната разпоредба не регламентира условието, което трябва да е налице, за да се преценят двете предпоставки, а именно – независимо от положените от компетентните органи разумни усилия да е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго като причината за това е една от двете предпоставки. Националният законодател в [чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ](#) транспонира и изискването на [член 15, параграф 4 от Директива 2008/115](#) в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца.

Наред с горното, съгласно [решение на СЕС от 5 юни 2014 г., М., C-146/14 PPU](#), EU: C: 2014: 1320, „всяко решение относно продължаване на задържането на гражданин на трета страна и съответно относно наличието на фактическите обстоятелства, предвидени в [член 15, параграф 6 от Директива 2008/115](#), трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материално правните условия, въз основа на които е постановено първоначалното задържане” – точка 61. Това изискване е във връзка с разпоредбата на [член 15, параграф 4 от Директива 2008/115](#) в частта, в която регламентира, че когато стане ясно несъществуването на условията по пар. 1, задържането престава да бъде оправдано и лицето следва да бъде освободено.

Горното налага преди да пристъпи към проверка на предпоставките за продължаване на срока на принудителното задържане съдът да провери съществува ли още 1./ опасност от укриване или 2./ гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3./ дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

В случая, органът правилно с оглед на събраните доказателства, се е позовал на една от двете предпоставки, визириани в [чл. 15, § 1 Директива 2008/115](#) – „опасност лицето да се укрие“. Легално [определение на понятието „опасност от укриване“ е дадено в т. 7 от Директива 2008/115/ЕО](#) - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според понятието, дадено в [§ 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ](#) „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3” е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване. В случая, такава опасност съществува с оглед установеното, че чужденецът не притежава документ за самоличност, отказва да попълни декларация за доброволно връщане и няма средства за издръжка.

При наличие на съгласието на чужденеца за доброволно връщане в родината му, няма да има пречки националните компетентни власти да му издадат документ за пътуване и да

бъде организирано връщането му.

Приетите по делото доказателства обуславят извод, че по отношение на чужденеца не може да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в [чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ](#), тъй като цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Такива мотиви са изложени и в предложението по оспорения акт. Съгласно разпоредбата на [чл. 142, ал. 1 АПК](#) съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към посочения момент не е имало каквито и да било данни и доказателства, от които да се установи, че по отношение на чужденеца да могат да бъдат наложени други достатъчно ефективни, но по-леки мерки. В случая, правилно органът е приел, че чужденецът няма установен адрес на пребиваване в страната и няма доказани средства за издръжка. В съдебно производство не са представени доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства, отговарящи на нормативно установения минимум. Лицето не е разполагало с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. Няма данни жалбоподателят да е внесъл парична гаранция в срок и в размер, определен в [Правилника за прилагане на ЗЧРБ](#), както и липсват доказателства за финансова издръжка, т. е. доказателства за възможност за прилагане на алтернативни мерки на задържането чрез замяната му с други такива съгласно [чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ](#).

Съгласно [чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ](#), респ. чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Както се посочи, според разпоредбата на [чл. 15 § 4 от Директива 2008/115/ЕО](#), когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Поради това оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане, тъй като съгласно [чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ](#) настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. Въз основа на приетите по делото доказателства според настоящия съдебен състав съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция „Миграция“ действия, както и не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в [чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ](#).

В случая, не е налице противоречие на оспорената заповед и с целта на закона. Изложените факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи продължаването на принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална. Целта на [ЗЧРБ](#) е спазена при прилагане на установения от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ на чужденци /съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България.

С оглед гореизложеното оспорената заповед е законосъобразно издадена, а жалбата

следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от ответника, подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което на основание [чл. 143, ал. 3 АПК](#) вр. [чл. 37, ал. 1 Закон за правната помощ](#) и [чл. 24 Наредбата за заплащането на правната помощ](#) съдът определя на 102. 26 евро, като предвид неоснователността на оспорването и освобождаването на жалбоподателя от разноски в процеса на съдебното дирене и обезпечаването на правото му на защита, съдът намира, че същите се дължат по отношение на ответника при този резултат от оспорването.

Воден от горното и на осн. чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 86-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. Т. , роден на г. в С., настанен в СДВНЧ – [населено място], чрез адв. П. Н., АК-Р. с адрес за призоваване [населено място], [улица], с тел. [ЕГН] и мейл адрес [електронна поща], срещу Заповед № 5364з-4623/15.06.2026 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР , с която е продължена наложена административната мярка "принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ".

ОСЪЖДА И. А. Т. , роден на г. в С. да заплати на дирекция „Миграция“ при МВР сумата 102.26 евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.